

Μάνος Κοντολέων

Η ιστορία του σκύλου...
θα Δείξει

Συλλογή
σπουριτάκια

22 000 αντίτυπα

Μάνος Κοντολέων

*Η ιστορία του σκύλου...
Θα δείξει*

ΕΞΩΦΥΛΛΟ - ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Στάθης Σταυρόπουλος

ΣΥΛΛΟΓΗ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙΑ

Στον Κωνσταντίνο και στον παππού του –
μια πρόταση για μελλοντική
αντικατάσταση της Κοκκινοσκουφίτσας

Εκδόσεις Πατάκη
Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους –
Συλλογή Σπουργιτάκια – 36
Μάνος Κοντολέων, *Η ιστορία του σκύλου... Θα δείξει*
Εξώφυλλο - εικονογράφηση Στάθης Σταυρόπουλος
Επιμέλεια - διορθώσεις Μαριάννα Πλεξίδα-Χατζηπαναγιώτου
DTP Σ. Πατάκης Α.Ε.
Φιλμ Ray Ε.Π.Ε.
Μοντάζ Π. Σαράτσης
Copyright© Εκδόσεις Πατάκη, Μ. Κοντολέων, 1999
Copyright© για την εικονογράφηση Εκδόσεις Πατάκη, 1999
Πρώτη έκδοση, Αθήνα, Νοέμβριος 1999
Κ.Ε.Τ. 2217 – Κ.Ε.Π. 922-99
ISBN 960-600-855-X

ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 14, 106 80 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: (01)36.38.362 - (01)36.45.236 - FAX: (01)36.28.950
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: (01)38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: Ν. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛ.: (031)70.63.54-5

Σκύλος με όνομα και επίθετο

Μέσα στην πλαγιά τη γεμάτη από μικρά βράχια, μικρά πουρνάρια και μικρά αγριολούλουδα βρέθηκε εκείνο το πρωινό ένας μικρός σκύλος.

Ήταν ένας σκύλος λίγο πιο μεγαλύτερος από αντρική παλάμη. Είχε μια πλούσια γούνα –άσπρη με μαύρες βούλες– και μια ουρά. Τα δυο του αυτιά –κάτασπρο το ένα, κατάμαυρο το άλλο– πέφτανε απαλά έως το ύψος των ματιών του.

Μέχρι το προηγούμενο βράδυ ζούσε μέσα σε μια ζεστή αποθήκη, δίπλα στο ζεστουλό σώμα της μάνας του.

Τώρα πώς έγινε και βρέθηκε από εκεί πέρα εδώ, σ' αυτήν

Σημείωση του συγγραφέα

«Δείξει» είχε ονομάσει μια γάτα του ο καλός φίλος και συγγραφέας Ι. Δ. Ιωαννίδης.
Τον ευχαριστώ που ...εν αγνοία του έγινε ο νονός του σκύλου μου.

την ερημική πλαγιά, ακόμα κι αν ήθελε να σου πει, δε θα το μπορούσε. Μόνο κάτι σαν όνειρο του έρχεται στο νου –δυο χέρια με τραχύ δέρμα να τον σηκώνουν ψηλά, κάπου να βρίσκεται στη συνέχεια, κάπου που ήταν σκοτεινά και είχε μια περίεργη μυρωδιά –βενζίνης, πετρώλαιου; κάτι τέτοιο– και μετά τίποτε άλλο δε θυμότανε... Δεν τον είχε πάρει ο ύπνος, μάλλον εκείνη η περίεργη και βαριά μυρωδιά τον είχε για τα καλά ζαλίσει.

Όπως και να 'ναι, τώρα δεν έβλεπε μήτε και μύριζε τη μάνα του μήτε και τις άλλες τις γνωστές εικόνες και μυρωδιές της αποθήκης.

Στα ρουθούνια του ερχότανε το άρωμα του σκί-νου, του χρώματος και της θάλασσας.

Όμορφες αυτές οι μυρωδιές. Ο σκύλος μας τις μύριζε και κάτι μέσα του, δίπλα ακριβώς στην καρδούλα του, χτυπούσε – χτυπούσε απαλά, μα και τον αναστάτωνε.

Αλλά με μυρωδιές κι αρώματα δε γεμίζει κανείς το στομάχι του.

Ο σκύλος μας πεινούσε. Δεν ήταν μόνο εκείνος ο απαλός χτύπος δίπλα στην καρδούλα του που τον

αναστάτωνε, μα και ένα σφίξιμο του στομαχιού του, που όμως αυτό τον έκανε να μην αισθάνεται και τόσο καλά. Ναι, στ' αλήθεια, ο σκύλος μας πεινούσε.

Κι εκεί γύρω δεν έβλεπε τίποτε που να μπορεί να του κόψει την πείνα.

Σηκώθηκε στα τέσσερα κοντά του πόδια, τινάχτηκε να φύγει από πάνω του η σκόνη, τεντώθηκε να διώξει και τη νύστα, και πήρε την απόφαση πως αν ήθελε να βρει κάτι για να φάει έπρεπε να το ψάξει.

Έκρυσε βαθιά μέσα στην ψυχούλα του τη νοσταλγία για τη μάνα του. Ήξερε όμως πως η ζωή των σκυλιών δε θα πρέπει να στηρίζεται και τόσο στο συναίσθημα.

Αυτό που είχε ανάγκη άμεση ήταν το φαγητό.

Ψέματα... Το πρώτο που είχε ανάγκη ήταν να κάψει τα τσίσα του.

Μύρισε αριστερά, μύρισε δεξιά... βρήκε ένα πουρνάρι που ήταν πάνω κάτω στο μπόι του, και αποφάσισε πως αυτό θα ήταν το σημείο που θα ανακουφιζότανε.

Κι έπειτα, ξελαφρωμένος πια, άρχισε να οσμίζεται τον αέρα. Πού να υπήρχε εκεί γύρω φαγητό;

Οι μυρωδιές πολλές... Κι άρχισε να πηγαίνει δώθε κείθε. Περπατούσε, περπατούσε, κι ολοένα περισσότερο πεινούσε.

Θα 'χε περάσει περίπου μια ωρίτσα, και κόντευε να αρχίσει να πιστεύει πως η πείνα θα τον έστελ-

νε σε κόσμους άλλους, όταν τα δυο υγρά του ρουθούνια πιάσανε μια μυρωδιά... Τη μυρωδιά ανθρώπου.

Κι ο σκύλος μας, όσο μικρός κι άπραγος κι αν ήταν, είχε μάθει πως όπου υπάρχει μυρωδιά ανθρώπου κάπου εκεί δίπλα θα υπάρχει και μυρωδιά φαγητού.

Και δεν είχε κάνει λάθος.

Λίγα μέτρα πιο κάτω υπήρχε ένα σπίτι. Γύρω από το σπίτι ένας κήπος. Και μέσα στον κήπο ένας άντρας.

Ένας χοντρός και ψηλός άντρας, που κρατούσε ένα λάστιχο και πότιζε τα λαχανικά του.

Για λαχανικά, ο σκύλος μας δεν μπορεί κανείς να

ισχυριστεί πως είχε και μεγάλη όρεξη. Αλλά πίσω από τον άντρα ήταν η ανοιχτή εξώπορτα που οδηγούσε μέσα στο σπίτι. Κι από την πόρτα αυτή έβγαине μια γαργαλιστή μυρωδιά – κάποιος, κάτι έψηνε...

Ο σκύλος μας ανοιγόκλεισε τα ρουθούνια του. Α, δεν μπορούσε να κάνει λάθος! Αυτή η μυρωδιά πρέπει να ήταν από κρέας που ψηνότανε στο φούρνο.

Στάλες από σάλια κυλήσανε στη μουσούδα του. Η μύτη του έγινε ακόμα πιο υγρή και τα πόδια του πήραν να κάνουνε τα πιο γρήγορα βήματα που μέχρι τώρα είχανε καταφέρει.

Ο σκύλος πλησίασε τον άντρα.

Εκείνος είχε ένα βλοσυρό πρόσωπο, και τα χέρια του ήταν μακριά, δυνατά και τριχωτά. Τριχωτό ήταν και το στήθος του, τριχωτοί κι οι ώμοι του, έτσι όπως προβάλλανε πίσω από τη λευκή φανέλα που φορούσε. Κρατούσε τη μάνικα και έριχνε το νερό μέσα στους λάκκους με τα φυτεμένα λαχανικά.

Ο άντρας δεν είδε το σκύλο.

Ο σκύλος σκέφτηκε πως ήταν καλύτερα έτσι. Τούτος ο άνθρωπος κάπου κάπως τον φόβιζε.

Έτσι βιάστηκε να περάσει όσο πιο αθόρυβα γινότανε από δίπλα του, και συνέχισε να προχωρά προς την εξώπορτα.

Στο δρόμο του απάνω βρέθηκε λίγο νερό να έχει λιμνάσει σε μια λακκουβίτσα.

Ο σκύλος μας κατάλαβε πως μπορεί να πεινούσε, αλλά και η δίψα του δεν ήταν κι αυτή λίγη.

Έσκυψε το κεφάλι, έβγαλε τη γλώσσα του, και μέχρι να πεις τρία είχε αδειάσει τη λακκουβίτσα από το νερό της.

Ξεδιψασμένος πια, συνέχισε για την πόρτα.

Ανέβηκε –λίγο δυσκολεύτηκε, μα στο τέλος τα κατάφερε– τα δυο σκαλιά, και έκανε να μπει μέσα στο σπίτι.

Στο σημείο αυτό η μυρωδιά ήταν πολύ πιο δυνατή. Ξεκάθαρο πως κάπου μέσα στο σπίτι ψήνανε κρέας.

Ο σκύλος μας αποφάσισε πως έπρεπε να τολμήσει να μπει μέσα στο σπίτι... Αλλά, προτού κάνει το πρώτο του το βήμα, βρέθηκαν μπροστά του δυο πόδια.

Δυο πόδια γυναικεία. Χοντρά, δίχως κάλτσες. Φορούσαν κάτι σαγιονάρες και στα μεγάλα τους τα δάχτυλα υπήρχε κι από ένας κάλος.

Ο σκύλος μας τρόμαξε.

Τα πόδια κάνανε ένα βήμα προς το μέρος του.

Μια γυναικεία, τσιριχτή φωνή ακούστηκε.

«Καλέ, πώς βρέθηκε εδώ τούτο το πλάσμα;»

